

O Güzel İnsanlar ve O Güzel Günler Üstüne VII: "Kâzım'ın Öğrettiği".

İçeriği Yazan: [Vedat KOÇAL](#) [1] Zaman: Pzt, 25/06/2012 - 09:55

"..önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde, fazla şeyler yapabilmektir. Bu nedenle ben, erken gitmeyi normal karşılıyorum." - Deniz Gezmiş

Erken gittikleri için değil, fazla şey yaptıkları için anılması gerekenlere..

..

Beş yıl önce, yine 25 Haziran günüydü, biz yaslı bir habere gözyaşı döküyorduk; seninse haberlerinde üzüntü değil, panik vardı.

Ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırmıştın, dillerin dolaşıyordu.

Yurdun uzak bir köşesinde, ta Hopa'nın bir dağ köyünde, bir cenaze töreninde, senin pencerenden, daha 33 yaşında bir yeni yetme şarkıcının cenazesi, bir toplumsal, politik eyleme dönüşüyordu; ve senin öykülerinde, arkasında binlerin yürüdüğü bu genç adamın adı yoktu!

Ne oluyordu böyle?

Gerçi bir dizide, "figüran" rolü vermiştin, Karadenizli balıkçıların teknelerini bağladıkları iskelenin kıyısında, iki-üç gençle birlikte sürekli bira içip gitarıyla şarkı söyleyen, uzun saçlı, Laz burunlu bir genç adamdı hepsi hepsi, ve bir şarkı söylemekten öte de değildi ekrandaki görüntüsünün süresi.

Yetmezdi; bu türlü bir cenaze töreni için yeterli gerekçe değildi, anlamakta gecikmedin, başka bir şeydi olup biten.

Çıplak kadın bedeni manşetli sözde gazetelerindeki, dergilerindeki reklam bombardımanında adı yok; bol müzikli, bol dizili ve bol futbolları televizyonlarında, sözde yetenek yarıştıran yarışmalarda reyting canavarına çerez yapmamışsın, disko- bar çıkışlarında "düzeyli beraberlikler içinde" yakalayamamışsın kiralık mankenleriyle; alkol, uyuşturucu ve kumar alemlerinden çıkış kapılarında yüzünü gizlemeye çalışırken de yakalayamamış "ünlülere kiralık" magazin objektiflerin; üstelik, henüz Hülya Avşar'la flört etmiş ve Seda Sayan'la da evlenmiş değil!

Nasıl da şaşırdın, nasıl da aklını aldı ama!

Sahi, nasıl da paniğe kapılmıştın; ne diyeceğini, ne anlatacağını bilemiyordun, şarkıcı idi, orası kesin, ama bu gösterişli eylem cenazesi ne içindi, ne yapmıştı da hakketmişti?

Sonra, biz O'nu toprağa ve belleklerimize gömdükten günler, haftalar sonra, aldığın bölük pörçük

bilgilerle ayrılmaya başladın, işler iyiye gitmiyordu.

Son otuz yıldır, liberal tüketim piyasasının insan kaynağını oluşturmak için, “tüket/itaat et/öl” komutları ile yönettiğin robotik kuşakları üretmek için kurguladığın ve uyguladığın popüler kültür ve onun parçalarından biri olan pop müzik “kültürü”, ayağının altından kayıp gidiyordu; hani ölmemiş olmasa, ruhunun duyacağı yoktu, velhasıl, önlem almazsan işler kötüye gidiyordu; hemen önlem aramaya koyuldun.

Çok geçti ama.

Küresel uyuşturucu sektörünün, sorgulamadan tüketen kuşaklara gereksinim duyan tüm sektörlerin, velhasıl bütün bir kapitalizmin, sosyo-psikolojik altyapısı olarak kurduğun yoz gençliği üreten, anarşist, ve yer yer sapkınlık üzerinde yükselen metal, sözde rock müziğe, ve diğer yandan, içeride, orta ve üst gelir grubu çocuklarının, maddi doyumsuzlukları ve düşünsel boşlukları üzerinde yükselen ergenlik/gençlik bunalımlarının gereklerini karşılamak üzere türetilen Teoman/ Feridun Düzağaç/Duman/Şebnem Ferah türü melankolik, hastalıklı sözde müzik biçimine karşı, varlık kaynağını insanının, ülkesinin varlıklarından alan, kısacası, halkının dilini konuşan bir müziğin tınıları idi O'ndan duyduğun. Bu müzik, gençlerin içinde yaşadıkları toplumsal gerçekliğe yabancılaşmasına hizmet etmezdi ki o zaman, tersine iş görürdü.

Daha da önemlisi, '80 öncesinin "sol örgütçük" geleneklerinden kökenlenen ve bu nedenle de, kaynağını '80 yenilgisinin bozgun psikolojisinden, devamla, '90'ların cezaevleri, ölüm oruçları trajedisinden, maceracı terör örgütçüklerinin sözde gerilla romantizminden alan, bu kaynakları ile, boğazına dek içine battığı sloganizm batağından çıkamayarak durağanlaşmış, müzikal zevkten değil, düpedüz politik inancın ve taraftarlığın zorlamasından doğmuş olan yapay sol/ özgün müzik anlayışına karşı da, Karadeniz ezgilerinin canlılığı, horonlarının coşkusu ile bir seçenek yaratmış oluyordu; basit, neşeli, coşkun, yalın halk türküleri ve arabeskleşmekten uzak özgün ezgileri ile nice zamandır düpedüz arabesk bir politik müzik söylemleri ile uyuşmuş, türkü barların alkol kadehleri ve sigara dumanları arasında sıkışmış sol politik gençliğe, otuz yıldır özlemini duyduğu canlanmayı getiriyordu. Bir yeni politik kuşağın doğuşunu müjdeliyordu.

Tehlikeydi ki nasıl, eyvahtı ki eyvah!..

Bir şeyler yapman gerekiyordu; bir şeyler ve acilen.

..

En başta, eline bir koz geçirdiğini sandın, alttaki resimde, tam da yüreğin üstünde duran kızıl yıldız ışığının üstünü, “kanserin gölgesi” ile ve genç yaşta bir ölümün trajedisini sömürerek örtmek istedin. Evet, bak buna kabul: o trajik görüntülerle canımızı çok yaktın.

Ama sökmedi.

Sonra, yaşam öyküsünden yeni trajediler üretmeye çalıştın, memleketten büyük kente gelişi, müzik maceraları, barlarda çalmaları, yoksulluklar.. ama bir bir açtığın defterler, sonunda iyice artırdı paniğini; senin yazdığın hiçbir yaşam öyküsünde, Siyasal Bilgiler’de okuduğu ve siyasal nedenlerle ayrılmak zorunda bırakıldığı, bu nedenle yoktur, işte bu, hesabında yoktu; uykuların kaçtı.

Yeri gelmişken, iyi bak alttaki o resme, gözlerini kaçırma, bizimkileri de kaçırmaya çalışma, o gördüğün, kızıl yıldız, senin neon ışığınla aydınlanan, tüketilmiş veya tüketime hazır “yıldız”larından biri değil, Sosyalizm’in kızıl ışığı ile aydınlanan bizim yıldızımız!

Baktın olmuyor, illa ki eylemci, muhalif bir “örtü” gerekti üstüne, başka bir çıkış yolu aradın: Çernobil nükleer felaketinin memleketindeki etkilerini çıkış noktası yapan, apolitik, sivil toplumcu sözde çevreci bir akıma öncü, simge etmek istedin, o güzelim saçlarının dökülmüş resimlerini de bizi acımızla yüzüstü süründürmek için kullandın, boyalı sayfalarında, rezil ekranlarında; en yakınındaki adamı, kardeşini, yoldaşını da alet ettin kirli amacına, “gardaş” dedi, ağlattı bizi, sen de sandın ki oyununa geldik.

Çok beklersin.

Sonra, mal bulmuş mağribi gibi sarıldığın bir başka çare buldun, yaptığın müziğin adına "etnik müzik" dedin; işte bu müthişti, yüzün güldü. Bize, geleceğe, insanlığa sözlerini, ezgilerine tutsak edip kuşattığını sandın; Doğu Karadeniz dağlarının geçit vermez doruklarının arasında sıkışıp kalmış köyler gibi, "herkese bir şey, bir anlam ifade etmez, çünkü etnik müziktir, yöresel ve kültürel sınırları vardır, ve bu sınırlar çok dardır" demeye getirdin; sandın ki, geride kalanlarımız, girdiğimiz yoldan sapar da, senin pop kültür yollarına yeniden düşeriz.

Aptal isek de, kör değildik; tulumun yanındaki gitarı elbette görüyordu gözlerimiz; ve hep omzundan asılı gitarı vardı elinde; ve O, bize türkülerini söylerken horon tepen arkadaşlarının arkasındaki orkestrasyonun da farkındaydık üstelik. Etnik müzik falan değildi yaptığı, yerelden ulusala, ulusaldan evrensele, halkının, halkların ezgileri idi hepsi.

Velhasıl, ne yaptı, ne etti isen bize yutturamadın; '90 sonrasının, gökyüzünden gelecek darıyı bekleyen tavuklar gibi beyinsiz yetiştirdiğin, her şeyi senden bekleyen ve alan tüketici kuşaklarına belki, ama bize asla değil!

..

Şimdi, "şarkılarla geçti aramızdan" diyorsun, ve biz yemiyoruz.

Nazım da kadınları ve aşkları ile geçmişti, öyle değil mi? Nazım'ın Sosyalizmi'ni, romantizmine kurban edip aldın, kopardın bizden; bu kez, ve bunu vermeyiz.

"Şair ceketli çocuk" falan da değil, 33 yaşında koca adamdı; ve bak: "kızıl yıldız tişörtlü adam" O.

Hadi söyleyeyim de gözlerin kamaşsın, elin ayağına dolansın, ne edeceğini bileme:

Komünistti O!

Bak, ne diyor:

"Bu arada; hiç başımızdan eksik olmayan gökyüzüne, günün karanlık saatlerine, ara sıra kopsa da fırtınalara, bir gün boğulacağımız denizlere, eski günlere, neler olacağını bilmesek de geleceğe, kötülüklerle dolu olsa bile tarihe, tarihin akışını düze çıkarmaya çalışan tüm güzel yüzlü çocuklara, Donkişotlar 'a, ateş hırsızlarına, Ernesto "Çe" Guevara'ya, yollara-yolculuklara, sevgililere, sevişmelere, sadece düşleyebildiğimiz olamamazlıklara, üşürken ısınmalara, her şeyden sıcak annelere, babalara ve tadını bütün bunlardan alan şarkılara kendi sıcaklığımızı gönderiyoruz. Kötü şeyler gördük. Savaşlar, katliamlar, ölen-öldürülen çocuklar gördük. Kendi dilini, kendi kültürünü, kendisini kaybeden insanlar, topluluklar gördük. Yanan köyler, kentler, ormanlar, hayvanlar gördük. Yoksul insanlar, ağlayan anneler, babalar, her gün bile bile sokaklarda ölüme koşan tinerci çocuklar gördük. Biz de öldük. Ama her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik. Teşekkürler dünya."

Teşekkürler Kâzım...

Vedat KOÇAL

vedat.kocal@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [E-Dergi Yazıları](#) [3]
- [Güncel](#) [4]
- [Kültür/Sanat](#) [5]
- [Toplumsal](#) [6]

Kaynak URL (20/04/2024 - 05:34 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/o-guzel-insanlar-ve-o-guzel-gunler-ustune-vii-kazimin-ogrettiği>

Bağlantılar:

- [1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/vedat-kocal>
[2] <mailto:vedat.kocal@politikadergisi.com>
[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/e-dergi-yazilari>
[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>
[5] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>
[6] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>